

fra hende. Han syntes, hun igen var bleven ung og skøn trods det fattige Haar, og han besluttede at efterlade Størsteparten af de Penge, han havde skaffet sig til Rejsen. Han vilde ikke selv beholde mere end 30 ... nej bare 25 Rigsdaler. Ja, 20 Rigsdaler vilde han ogsaa godt kunne nøjes med. Resten vilde han lægge ned i hendes Kommodeskuffe eller et andet Sted, hvor hun straks maatte finde dem.

Inden Ane-Mette den Aften gik i Seng, stillede hun Vækkeuret en Time frem, saa hun kunde have Mellemmaderne smurt og Morgenkaffen færdig i god Tid.

Om Natten vaagnede hun ved at høre Søren sukke.

„Sover du it?“ spurgte hun.

„Jow.“

„Saa drømmer du da.“

„Ja.“

Hun følte i Halvsøvn til Bleen under den Lille, der laa imellem dem, og sank saa tilbage til sine Skrukkemorsdrømme. Søren blev liggende med Armen under Hovedet og stirrede ud i den maanelyse Stue. Paa Væggen over ham tikkede Uret, og rundt om ham lød det trygge Kor af Børnenes Aandedrag. Han skelnede Krestens regelmæssige Vejrtrækning med den lille Fløjte-lyd gennem Næsen, Jørgens næsten voksne Snorken, Katrines smaa Smæld med Læberne og Tyges hurtige Udaanding.

Tilsidst begyndte han at tinge med Fanden. Han vilde have et Par Dages Frist. Saa vilde han snakke lige ud til Ane-Mette om, hvad han havde for, og lade det komme an paa, hvad hun sagde til hans Planer. Men da hørte han igen den hemmelighedsfulde Ven tale trøstende til ham. Han maatte huske paa, sagde Vennen, at det ikke alene var for sin egen Skyld, han rejste bort, men ogsaa for at hente Lykken hjem til sin Familie. Fruentimmersnak skulde man aldrig høre efter. Naar han engang vendte tilbage som rig Amerikaner med Penge i alle Lommerne, vilde baade Ane-Mette og Børnene forstaa, hvor godt og rigtigt han havde handlet imod dem. Han skulde bare være ved godt Mod.

Klokken fire skramlede Vækkeuret. Ane-Mette røg ud af Sengen, og da hun var gaaet ud i Køkkenet, stod ogsaa Søren op.